

מדברי אותם הימים

ב. כצנלסון

„אנו חייבים להגן על עצמנו“

לפני 33 שנה אמר המשורר העברי: „וכל הארץ לי גרדום“. אז כשביאליק נשא את קינתו, והעולם הישראלי נזדעזע כולו לשמע פרעות קישינב, אפשר היה בזה עוד מן המליצה הגדולה, מן הראייה הרחוקה, מן התפיסה ההיסטורית של גורל ישראל. עוד היתה בה אמת של הזמן, אך לא אמת של המקום. אבל מקישינב ועד עכשיו עברו על ראשנו זועות, אשר כנגדן חוורו גם ימי קישינב וגם פרעות 1905. גרוש ספרד עם גזרות המלניצקי כוח מוכה, כוח מדוכא, כוח מושפל, עוד יש לו אפשרות של גאולה, אך בתנאי אחד, אם הוא עצמו יכיר בעוול שנעשה לו. ואפילו הוא גלמוד בעולם, ואפילו אין לו עוזר ומגן, אך אם חיה בו הכרת צדקתו עוד לא רחוקה ישועה ממנו. ובמכאובנו אנו יש לשאול: האם אנחנו עצמנו, אנחנו המוכים, אחיהם של הנדקרים והנשרפים בשבועיים אלה, אחיו של אותו אחד שנשרף בכביש, אשר אך זה עבר עליו הנציב העליון, האם חיים אנחנו בהכרה מלאה של צדקתנו?

לפני דורות לא ידענו שאלה כזאת. אבותינו שהועלו על המוקד, אשר נסחבו למרתפי האינקביזיציה, אשר נשחטו במאכלת הקוזקים, היתה להם הכרה מוחלטת, שיש להם עסק עם פריצי חיות. הם ידעו, שאין להם כוח נגד פריצי חיות. אבל אף רגע לא חסרה להם הכרת צדקתם הם. המעציב והמבייש ביסורינו אנו הוא, שכמה מבני דורנו חסרה להם ההרגשה החיה של צדקתנו המוחלטת. אנו חייבים להגן על עצמנו, ולא רק הגנה פסיית על חינו ועל פרי עמלנו. לא ניתן את גופנו למכים ואת נפשנו למעלילים. כי היד המשלחת בנו את הפניון ואת האבן ואת האש, היא גם משלחת בנו את הדיבה ואת העלילה. היד המשלחת בנו את המות מבקשת לתת לשמצה גם את חיינו ולסלף את האמת שבחינו. ואנו נתבעים להגן על עצמנו לא רק מפני הפורעים הגופניים, כי אם גם מפני פורעים רוחניים, שבהם גם המעיוזים לדגול בשם הסוציאליזם, בשעה שהם מסלפים את תוכן הצדק והחירות שבו ומחללים את שמו.

השינויים בהגנת הישוב

מעולם לא הראה הישוב גם במובן פיסי גבורה כזאת ואומץ לב וכוח הגנה כמו שהוא מראה עכשיו. צריך לדעת זאת גם בשביל עצמנו, וגם לאמר לעמנו למען ידע. שמירת התחבורה בארץ, עבודת הנהגים, הגפירים, השומרים והשוטרים, שמירת אנשי המשקים, עבודת הנערים הקטנים העומדים הכן לכל שליחות בשעת סכנה — כמה אומץ וגבורה ומסירות מושקעים בזה יום וילילה לילה. וצריך גם להבין מה שינויים באו בהגנת הישוב. הגנה אייגנה ענין קפוא שצורתו נקבעת פעם אחת לדורי דורות. היה זמן והגבור היה חוגר חרב. אחר כך באו רובים, דבר פשוט יותר, לא כל כך רומנטי כחרבות נוצצות. ואפשר שגם רובים הנם רומנטיים יותר מצוללות ותותחים ואוירונים, וגם האימטרטגיה שלנו עכשיו אינה יכולה להתלבש ברומנטיקה של ההגנה מאז. נכיר בשינויים. אין אנו בתורכיה. השלטון אחר, התנאים אחרים, וצריך להבין את כל רצינותם ולפעול במסגרת הנתונה (תכרים גם נפלו בגלל איידיעות התנאים האלה). בשבועות האחרונים, בכל

מקום שהיתה כל אפשרות שהיא. רדפו והדפו ולא חיכו לצבא ולשוטרים. מה היה לפנים בישוב? קבוצה קטנה של שומרים ואנשים צעירים שהפקירו את עצמם. עכשיו נוסעים באוטומובילים אנשים בעלי משפחה, אבות לילדים. על המשמר במשקים עומדים אנשים שעשרות שנות עבודה בארץ מאחוריהם. כבר שלושה דורות עומדים עכשיו במשמרות. ולא יחידים אלא אלפים. את זאת צריכים אנחנו לדעת למען עצמנו. וצריך להעביר הרגשה זאת ליהדות בגולה. ההגנה נתקלה בקשיים שונים, גם עליהם צריך להתגבר ומתגברים. והמאמץ הגדול של המחלקה המדינית להכניס „שוטרים מיוחדים“ וגפירים, מה זאת אם לא צורה של הגנה ליגלית, הדרושה לא פחות אומץ לב?

עדות

„המרד“ הערבי שבחר לקרבו את יעקב ובנו, את חלוצי יגור, את חזן ודננברג, את הקהל באדיסון, את מגישי המים בנחלת-יהודה, את בן-יהודה מעטרת — מעיד על עצמו, על מהותו, על דתו, על יצרו. מעיד, כאשר לא יעיד שום ניתוח רעיוני ושום הבחנה סוציאלית, כי לא מכוסף-שחרור הוא יונק, כי אם ממאפליית הטומאה. ועכשיו בא מעשה צפת (חילול הקברים) והוסיף על העדות. נזכור זאת, נזכור ואל נשכח. ואם גם עוד כדורים ישולחו בנו, ואם עוד פצצות יטילו בנו, ואם עוד יתפסו אנשים תמימים מאתנו ויעלילו עליהם כי הם היורים ומטילי הפצצות, ואם כהנה וכהנה יקומו אוהבי-החופש ודורשי-צדק ומלמדי-זכות על מענינו ומעללינו ושופכי-דמנו — אנחנו נשאר קשי-עורף כאשר היינו, ולא נודה לא באהבת-החופש ולא במלחמת הצדק אשר תינקות ישראל ואילנות ישראל וקברות ישראל משמשים להן מטרה להצייצרים אפלים.

מלחמה לנו בשיכחה.

מלחמה לנו בשיכחה. והיא אורבת לנו מכל צד. רבים פיתויה, אך לא גמול בה על היסורים, לא מירוק-עוונות, לא כיפורים על החולשה ולא סיכוי להתגבר. ומה יש עמה? דלדול הנפש, מחיקת האישיות של הפרט והכללי. והערמת-מנוסה — לשוא. רבות לאין ספור צורותיה של השיכחה היהודית: קהות סתם וחריפות-מוחין המביאה לידי קהות-הנפש; בערות סתם ובערות „גאורה“; חמדנות-סתם וחמדנות בטלית של אידיאה, טפסנות בסולם „ההצלחה“ הפרטית, רכיבה על גבי נחשולים עולמיים, רדיפת הרגע, הסחת-הרעה, התבטלות, התכחשות לעצמך ולבשרך, כפירה באחדות-הגורל.

בתולדות ישראל רבים היחידים והתקופות אשר בקשו לברוח מפני יד הגורל הישראלי, כברוח יונה באניה ההולכת תרשישה. רבים רבים גם לעינינו הנותנים שכר אניה לבוא תרשישה! אך אל נא תחפשו עלילות בהתעלמות מגורל-עם. איזהו גבור? לא הבורח מן הגורל אלא הנאבק אתו, לא המבקש להערים על גורלו, אלא המאמץ רוחו וידו לכבוש ותו.

„היום הזה נהיית לעם“

יש רגעים בהם נצרפת אומה. בהם נבחנת תנועה. בהם יחושל אדם. בהם היסטוריה מתחוללת. „היום הזה נהיית לעם“, אין רגעים אלה באים בהמון חוגג ובתהלוכות-נצחון. קשים ומרים הם. והמאויים להם — אינם יודעים מה מעותד להם. כבואם הם אחרים לגמרי מכפי שההזיה המתקתה רואה אותם במיטב תיאוריה. אך משהם באים — ביסורים, בפורעניות, באבודות, בתבוסות — הרי הם מעמידים במבחן את הנבואה ואת החכמה, את המעשה ואת האופי, ואוי לו לדוד המכויב ברגעים אלה.

האין אנו חשים כי מאורעות תרצ"ו-תרצ"ז, על כל המוראות שבהם, הם רגע

כזה בחיינו?

בשבועה שבלב: לא להרתע"

עד הספר הזה (ספר מאורעות תרצ"ו) לבני אדם מישראל אשר עמד
בשבועה שבלב: לא להרתע". עד לצבור אנשים אשר ידע לשאת את אבלו בגבורה,
אשר קבר בידינו את מתיו וידינו לא רפו ממלאכת הבנין. עד לחיוב החיים והעמל
והבנין נוכח כל סכנת השמד. עד למאמצי יצירה אשר לא פסקו ועתים אפילו
פרצו וגברו, תחת זמזום כדורי-מארב ותחת שמים עשנים. עד להרגשת סולידריות
ושותפות-גורל אשר הביאה אלפים-אלפים לרצונם ולהתנדבותם אל מקומות העמל
והסכנה. עד לבור-לבם של הנתונים במצור, הפצועים בעומק לבם, החשים לכל
פרצה ולכל מקום סכנה, אולם חרדים לדם נקי לבל ישפך ולטוהר הדגל לבל יכתם
ולגורל המוני ישראל בעולם, אשר למענם ועל פדותם הם ניצבים — מטרה
לכדורים ולפצצות. עד הספר לצופה טהור-הנפש ורבי-בטחה ועז-ראיה, המדריך
את הצבא ואת מציביו, ואינו עונב את מגדל-הצופים עד אשר נפל מלוא-קומתו.
עד הספר לגבורה עממית, לא תפארת יחידים, אלא זרועה בכל עורקי-הישוב: הילד
הזורק בידינו את הפצצה מתוך המכונית הצבורית, האשה הנוטלת חלקה בהגנה,
הנוטר-המתנדב והנהג על דוכנו והזקן שומר החומות בעיר העתיקה ונותן את חייו
מחיר נאמנותו.

דור המצור והבצרון, אשר קלט חצים ולא נסוג, אשר לא הפקיר שום
נקודה ולא נתן לפנות שום מקום ישוב, אשר בנה וביצר וכבש בעצם-מצור, אשר
הוציא לחיי מגן בנים ובנות וזכדים, אשר העלה לחופי הישוב הנצור ספינות עולים
החשים להתיצב בחזית העבודה וההגנה. דור זה רשאי לומר ליוסף טרוומפלדור
ולאהרן שר, אנשי תל-חי: לא ביישנוכם. לא עירידים הלכתם. באשר מצאה אותנו
המערכה קבלנו אותה וקידשנוה. לא תל-חי אחד קיימנו אלא כל הארץ היתה לנו
תל-חי. תלים חיים.

הכוח הכמוס

שתי השנים האחרונות הוכיחו במידה שלא שערנוה מה רב הכוח הכמוס בנו.
אילו שאלו אותי לפני שנתיים, הסבור אני כי נוכל להחזיק מעמד במצור שמונה-
עשר חודש, כי נוכל לעמוד לא רק בפני המנהיגות הערבית אלא בפני כל הכוחות
המרוגזים המסייעים לה בהשפעה, במזון, בנשק ובהבטחות, אילו היו שואלים אותי
היחזיק הישוב הקטן הזה מעמד, מבחינה פיזית, כלכלית, מדינית ומוסרית,
מלחמה אשר כזאת — קונם עלי שלא היה עומד בי האומץ לענות בחיוב. עם כל
היחס של דרך-ארץ שיש לי בפני כוח הישוב, הייתי עושה את חשבון נכסיו
האנושיים ונכסיו החמריים של הישוב והייתי ודאי מוצא כי אינם מספיקים. היוכל
הבסיס הכלכלי של הישוב לעצור כוח בפני שביתה ערבית, בפני חרם ערבי?
וארבע מאות אלף היהודים היושבים בארץ-ישראל — מה הם? מי הם? מה
הרכבם? האם כולם הם אזרחים מעורים בחיי הארץ? לא. קרוב למאה אלף מהם
באו לארץ בשתי השנים האחרונות. מאה אלף נוספים באו בחמש השנים האחרונות.
יתכן כי רובם אינם עוד אזרחים בארץ אלא מהגרים, אנשים ללא שרשים בארץ
ובעם ובלשון ובתרבות — איך אפשר היה להאמין למפרע, כי אנשים אלה יעמדו
בנסיון כה קשה, בשעה שיונף הגרון לא רק על קיום הפרט אלא גם על קיום הכלל
ואף על עצם הרעיון של הכלל? האם יכולה היתה להיות לנו הודאות כי ישוב
צעיר זה, ישוב-בוסר זה, יעמוד בכל אלה? ואף על פי כן עמד הישוב במבחן, עמד
בפני הטרור הערבי, בפני ההסגר הכלכלי, בפני מדיניות התנודות המיוחדת במינה
של הממשלה אשר גרמה לעדוד רוחם של המנהיגים הערבים ולהמשכת המלחמה
ללא שעור. יתר על כן: הישוב לא רק עמד על נפשו, אלא כבש לעצמו בעצם חדשי

המצור עמדות חדשות בכלכלה, בהגנה, עמדות אסטרטגיות ומדיניות ועמדות התישבותיות.

— לא הסתפקנו בשמירה על הקיים —

אנחנו בארץ לא הסתפקנו בשמירה על הקיים. אנו גם כבשנו עמדות חשובות נוספות. למעשה קיים בארץ גם כוח הגנה יהודי חוקי, המונה כמה אלפים צעירים יהודים מוויינים, שכלכלתו על המדינה. נוסף על כך מתאמנים כוחות מילואים, שיגויסו בשעת סכנה. עמדה זו לא היתה ליהודים בשום ארץ ואף בארץ-ישראל חשבו את הדבר לנמנע. עד שבאו מנהיגי התנועה הערבית וסייעו לנו להשיגו. עמדה זו חשובה מאד. רעיון הגדוד העברי מצא את תיקונו: לא בצבא זר אלא בשירות הגנת המדינה.

וגם כבשנו עמדות כלכלה נוספות. הלא שמעתם על נמל תל-אביב, הדבר בוצע מראשיתו ביוזמת הישוב, בעבודתו ובהוננו. אנשי הישוב הביאו את כספם, לא חיכו לקריאה. אנשי חוץ-לארץ החרישו, לא תבעו את חלקם בנמל היהודי הראשון. בד בבד עם הקמת הנמל קמו עמדות חדשות לעבודה עברית. אזכיר רק לדוגמא את עבודת האבן. הבניה העברית היתה כפותה זמן רב לאבן הערבית. עכשיו הוקמו מחצבות חדשות בסביבת ירושלים ובסביבת פתח-תקוה ובשומרון ומאות פועלים יהודים מצאו בהן מקום עבודה. התקדם הייצור של תוצרת חקלאית — ירקות, ביצים, חלב, ובחדשים האלה נוספו לנו גם 19 נקודות ישוב חדשות. אולי שמעתם כיצד קמות הנקודות האלה: הן נבנות במשך יום אחד על צריפיהן וגדרותיהן, על הזרקור ועל מכונית הדינאמו. הן מוקמות בפינות מרוחקות ושוממות. ללא חיבור דרכים ונתונות לסכנות מרובות. עדיין חסרים האמצעים כדי להפוך את נקודות הכיבוש האלה לנקודות של ישוב ממש. עדיין סובלים במקומות האלה סבל רב ומתחבטים כיצד להחזיק מעמד עד בוא הישועה — אולם עליה זו על שטחי קרקע חדשים שימשה לנו מקור של שמחה ונחמה גדולה בימים החמורים האלה.

חיים של אי-כניעה

וכאן בארץ ניתנה זאת הפעם ההזדמנות, אשר לא היתה לנו כל דורות גולה: להדוף אויב. אנחנו נקראים לעמוד בנסיון, יותר מאשר באיזה זמן שהוא של תולדותינו. וששים השנים מהיווסד פתח-תקוה ועד עתה אינן אלא הכנה לעמידה בנסיון זה. אפשר שנסיון זה הוא למעלה מכוחנו, אולם אם נעמוד בו נציל לא רק את הישוב הקיים, כי אם גם את העם. ואולי גם נזכה לכך שבעולם של שפלות ופחדנות, הסתגלות והשתעבדות יתן העם היהודי את מופת האדם הנאמן למשאת-נפשו, הנלחם עליה על פי דרכו, נלחם ואיננו נכנע. ושום נימוקים לא יצדיקו את הכניעה וההסתלקות ממלחמה. ואף לא הרצון לדבר שלום אל שכנינו. ולא חזון השלום אשר יבוא ביום מן הימים. — — — דאי, נעשה הכל כדי שהמלחמה הרשעית שאסרה עלינו התנועה הערבית לא תרעיל את נפשנו בשנאת-אדם ובתאות-נקמה עוורת. אך לא נחליף את המציאות בהרהורי-לב, ונכיר ונדע, כי במחיר עבדות לא נקנה שלום — — — הפועל האנגלי לא יתקומם למעננו מבלעדיו.

קדושת נשק המגן

בנתיב היסורים הממושך והנפתל של דברי ימינו נחלנו כמה ערכים, וכמה מהם למדנו לקדש עד כדי מסירת נפש. משבאה הפסקת-נופש קצרה, שבה נדמה

היה כי ימי ענינו ומרודינו חלפו ללא־שוב, חלשה דעתנו וקיבוצים יהודיים ניטל מהם טעמה של מסירת־נפש. והנה שוב הוכנסנו לכור־מצרף, המושגים הראשונים של קידוש־ערכים ומסירת־נפש מתחדשים עלינו. יתד על כן: הענפים הצעירים בגזע האומה הצמיחו כמה חידושי־ערכים. דוגמה אחת: שיבה אל הלשון העברית. אף היא טעונה בימינו מסירת־נפש. וכנפיה הפצועות של השירה העברית בסס"ד עדים לכך. ואחד הקנינים אשר חידשו דורותינו האחרונים, מאז "משא במירוב" וההגנה בהומל והשומר בארץ — קדושת נשק־המגן. שנות "המאורעות" הרחיבו את המעגל והכניסו לתוכו רבבות ונטעו ערך זה בלב הישוב. ושיטת ההתגוננות, זו שהקפידה על טוהר הנשק ועמדה בפני זעזועי נפש ופיתויים ולא נתפתחה — יש בה כדי להקנות לנו את הזכות לדגול בלב שלם בערך המחודש: קדושת נשק־המגן. על נשק־מגן זה מותר להגן, חובה להגן, ויש לנטוע הכרה כללית בישוב כי על נשק כזה אין מותרים ויש להביא בינה בלב שליטים, כי נשק כזה מיישוב כזה אין מפרקים.

לא רחוקים הימים, שאנשים טובי־כוונה וקלי־הבנה לא היו מבחינים ביותר בין נשק־מתקף ונשק־מגן. וכל המרבה לתעב כלי־משחית ומתקיף ראה עצמו רשאי לזלזל בכל נשק שהוא. פרי קלות־דעת זו אוכל עתה העולם כולו. ימים רבים לא הבינו רודפי השלום, כי אף השלום טעון הגנה, ומי שאינו מבין את ההכרח והחובה להגן על שלום בכל כוח מפני המתנקשים הרי הוא מסייע בידי המשחיתים, ומתחייב בנפשו ובנפש העולם.

מ. ביילינסון

זכות ההגנה העצמית

— — הישוב העברי גילה בתקופת הדמים הזאת כוחות של שליטה עצמית, ושליטה עצמית זו זכתה לתהלות הנציב העליון. הישוב העברי מאס בנקמה, מנע בכל מאמצי כוח שפיכת דם תחת דם, לא מפחד ולא מחוסר כוח הוא נמצא במצב של נתקף, רק הרצון האמיץ להמנע משפיכת דמי נקיים, יהיו מי שיהיו, רק ההכרה העמוקה, כי חוקת קודש היא למעט את הסכנה לחיי מי שאינו מסכן חיי אחרים, רק בזכות אלה נמנע כל נסיון נקמה. כוחות נפש עצומים הושקעו בהתאפקות הזאת. אלה שגילו כוחות נפש עצומים כל־כך הוכיחו והעידו על עצמם, שראויים הם לאמון. זכות ההגנה צריכה להנתן להם. כל יהודי בארץ כיום — עמדת נתקף היא עמדתו, כל נתקף זכאי להגן על עצמו, זכות יתרה לו לכך מאחר שהראה שבועות אחר שבועות, כי כוחו עמו לשמור על עצמו מפני מעבר ממצב של נתקף למצב של מתקיף; כי ידע הוא להבחין בכל מצב ובכל מקרה את הגבולות של זכות ההגנה העצמית.

לאור שבעות הדמים האלה אין עוד רשות לממשלה למנוע מן הנהג היהודי מן היהודי היוצא לדרך את זכותו להיות מזויץ וברי־יכולת לעמוד על נפשו; אין עוד רשות למנוע מן האזרח היהודי, באשר הוא שם, את הזכות להגן על ישובו, על שדותיו, על רכושו. הישוב העברי המעונין בהשלטת הסדר זכאי לכך, שהממשלה תשתמש בעזרתו ותתן לו אמצעי הגנה מספיקים. רשיונות הנשק שהממשלה הוציאה במדה זעומה, אינם מספיקים כלל. לכל יהודי היודע לשאת נשק יש לתת את הנשק המתאים, כדי שיוכל להבטיח את חייו ורכושו. — —

(דבר היום 2.6)

(המשך הדברים בעמ' 114)

אימון כשיקבע (בצבא הטריטוריאלי לפני המלחמה — פעמיים בשבוע — המערכת). בכל שאר המובנים יתפסו צעירים אלה את מקומם הרגיל בתעשייה ובעבודה ככל האזרחים — וזבאופן זה ימשיכו ויקיימו את מסורתו הנפלאה של הצבא הטריטוריאלי מימים עברו. אשר למספר הדיביויות בצבא

צבא ארה"ב - לקראת תמורות

הטריטוריאלי אשר חושבים לקיימן בעתיד. יש מציינים את המספר של שתי-עשרה (עד למלחמה האחרונה קייים הצבא הסדיר. זה המרוכז בבריטניה, בהיקף של חמש דייביויות-רגלים ואחת ממרכנת: בצבא הטריטוריאלי היו ט"ז דיביויות — המערכת).

מועצת הארגון של הצבא האמריקאי עומדת להציע שורה של תיקונים יסודיים במבנהו ובדרכי פעולתו. סוברים, כי אחד ממרחיקי הלכת שבשינויים המקיפים המוצעים, יהפוך מעכשיו את "חילות-הקרקע" של הצבא* לקבוצות ארמיות, שתהא דומה מבחינות רבות לקבוצות הארמיות, שפעלו בזמן המלחמה בחזית**. לפי פיקוד זה, תחת סמכותה של מפקדת "קבוצת-ארמיות" זו, יקוברו צו הארמיות, הקורפוסים, והדיביויות של צבא-ימיה-שלום, לכשתיקבע מסגרתו. כלל הצבא האמריקאי, מוכן, בכל רגע, אף בימות השלום, להתחלת פעולות במלוא ארגונו לימי מלחמה, דבר המקדם פני אפשרויות של מלחמת-פתאום.

ענין החורג אל מעבר לבעיות הצבאיות של ארה"ב בלבד יש בציון הרשמי (מטעם המועצה המיעצת הכללית של ארה"ב) לחמת תפקידו וענפי אחריותו הראשיים של הצבא שלאחר המלחמה, לאמור:

א. החוקה בארצות אויב כבושות, ב. הבטחה בסיסים החינויים להגנת ארה"ב, ג. קיום לזרוב איסטרגי המוכן תמיד לפעולת-הירום, ד. אימון לאנשי צבא ובהינתן חידושים בציד וב-

* צבא ארצות הברית הכיל "חילות-קרקע" של הצבא ו"חילות-אוויר" של הצבא. ** קבוצת ארמיות בצבא הבריטי והאמריקאי (מפקדת חזית" בצבא הרוסי) היתה הרכיז הגבוה ביותר של כוחות צבא מהעומדים לפיקודה של המפקדה הכללית, או של מפקדה עליונה לזירת מלחמה שלמה.

אירגון, ה. הגשת סיוע למועצת ה"בסחון של ארגון האומות המאוחדות. למילואן של תביעות אלה הציעה המועצה המיעצת, שהלזרוב האיסטרגי צריך לכלול את עיקר צבא הקבע. (ולכך נעמד אירגונו המוצע כנ"ל של צבא קבע זה בצורת קבוצת ארמיות, הנכונה לפעול בכל זמן), ואלו מהמבנים מכל הסוגים מהם מורכב צבא ארה"ב ("צבא-קרקע", "המש" מרהלאומי", "חטיבות-דורביות", באם יוחלט על הקמתן בקשר עם הכנסת חובת שירות בימי שלום) תדרשה התכונות של ניידות מעולה, עצמת-אש וכושר-הלם למכביר, כושר הסתגלות למילוי תפקידים שונים ומגוונים כפי שיוטלו (לעומת המגמה בשנות המלחמה לגיבוש סוגים שונים מאד של חיל-הרגלים, למשל, והתאבנותם — המערכת), והיכולת לעמידה בתלי תלויה ומומושכת בקרב.

ועוד דבר בהצעות לשידוד מערכות האירגון, המכוון כולו גם להפעלתו המהירה של מבנה צבא-הקבע בפרוץ מלחמה וגם להקמתם המהירה של מבנים נוספים באותו מצב:

לקיים מעכשיו, כבר בימי שלום, זו בצד זו, "מפקדת-מלחמה" ו"מפקדת-אימון" גם לחטיבה גדולה, שהיא גם הבל צבאי בארצות הברית. דבר זה יאפשר, כבוא שעת חירום להפריד ביניהן מיניה וביה ובנקל, כש"מפקדת המלחמה" מופעלת כולה לארגון ופיקודן של חטיבות צבא-הקבע, הנשלחות למסע, או משלימות הכנותיהן, ואלו "מפקדת-האימון" מתמסרת לאימון מגויסים, גיבוש הסגל והקמת החטיבות החדשות. הדבר עשוי למנוע שיבושי ארגון —